

ת"פ 49016/01/22 - מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נגד הייתם אבו אלהיג'ה

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 49016-01-22 מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נ' אבו אלהיג'ה

בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

מאשימה

מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש

נגד

נאשמים

הייתם אבו אלהיג'ה

החלטה

בפני בקשה לביטול כתב אישום בטענה לקיומה של הגנה מן הצדק.

כתב האישום:

ביום 31.1.22 הוגש על ידי המחלקה לחקירות שוטרים (להלן: "מח"ש"), כתב אישום כנגד הנאשם, המייחס לו עבירה של הזנחת השמירה על כלי ירייה וחומרים מסוכנים - עבירה לפי סעיף 339(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

על פי עובדות כתב האישום, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום שירת הנאשם כשוטר סיור במשטרת ישראל.

ביום 24.7.21 בשעה 13:00 לערך, החנה הנאשם את רכבו בחניית עפר הסמוכה לקאנטרי קלאב "ספייס" בנשר.

בטרם יצא הנאשם את רכבו, הותיר בתא המטען של הרכב, תיק גב, ובו אקדח מסוג "גלוק", (להלן: "הנשק") עוד נותרו בתיק, שתי מחסניות מלאות, כאשר האחת מהן במצב "הכנס" באקדח, והשנייה מונחת, ולצידה מיכל תרסיס גז פלפל. בנוסף, הותיר הנאשם ברכבו מדי משטרה, ערכות מיגון לקורונה, וחפצים אישיים.

עמוד 1

בסמוך לשעה 15:55, עת שב הנאשם לחניה, הבחין כי רכבו אשר בתוכו הנשק, נגנב.

בשעה 15:59, דיווח הנאשם למוקד המשטרה, ולמפקדיו, על גניבת רכבו והנשק. בשיחות אלו מסר הנאשם, כי שהה בקאנטרי קלאב, במשך זמן קצר יותר מהמציאות.

בחלוף מספר חודשים, ביום 17.10.21, במהלך פעילות משטרתית, נתפס הנשק כשהוא טעון, באמתחתו של אדם החשוד בביצוע עבירות פליליות.

נימוקי הבקשה לביטול כתב האישום:

בפתח הדיון, העלתה ההגנה מס' טענות מקדמיות, וביקשה כי מכוחן יבוטל כתב האישום.

ראשית, נטען להיעדר סמכות המחלקה לחקירות שוטרים בהגשת כתב אישום זה. לטענת ההגנה, הוראות סעיף 49ט(א) לפקודת המשטרה [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: "פקודת המשטרה"), בצירוף התוספת הראשונה לפקודה זו, מנחה את אופן חלוקת הסמכויות בין המשטרה לבין מח"ש, וקובעת, כי עבירות שעונשן המרבי הוא עד שנת מאסר, יחקרו על ידי המשטרה ולא מח"ש.

בטיעוניה, פורשת ההגנה את השתלשלות האירועים שהובילה לטענתה לנטילת סמכות על ידי מח"ש שלא כדין. נטען, כי לאחר האירוע, ביום 24.7.19 נחקר הנאשם בתחנת משטרת זבולון בחשד לביצוע עבירה של הזנחת כלי ירייה, ובהמשך, ביום 14.9.2, נחקר הנאשם במח"ש, בגין עבירות של מעשי פזיזות ורשלנות, שיבוש מהלכי משפט, ומסירת ידיעה כוזבת, וזאת, נוכח דבריו של הנאשם בדיווח למוקד 100 כי החנה את רכבו למשך רבע שעה בחניון, וזאת חרף העובדה, כי הרכב חנה בחנייה במשך שעתיים ו-55 דקות.

בסופו של יום, הוגש נגד הנאשם כתב אישום, המייחס לו ביצוע עבירה של הזנחת כלי ירייה בלבד. נטען, כי אכן הייתה למח"ש סמכות לחקור את הנאשם בעבירות בהן נחשד, אך משלא נמצאו ראיות המבססות את החשדות נגדו, היה על מח"ש לסגור את התיק, ולהעבירו להמשך טיפול המשטרה, לה סמכות בטיפול בעבירות מסוג זה, תוך בחינת נקיטת הליך משמעותי.

טענת ההגנה היא, כי הגשת כתב האישום על ידי מח"ש בעבירה שבה לא הייתה לאחרונה מלכתחילה סמכות לחקור בה, נגועה בחוסר סמכות, ועל כן דין כתב האישום להימחק.

שנית, נטען לקיומו של פגם מהותי, שעה שהמשיבה פעלה בניגוד להנחיית פרקליט המדינה שמספרה 2.28, הנוגעת למדיניות פתיחה בחקירה, העמדה לדין וענישה בעבירה של הזנחת כלי ירייה. נטען, כי בעניינו של הנאשם אין מדובר במקרה של רשלנות רבתי, כמצוין בסעיף 7 להנחיה, אלא במקרה של שכחה, וכי במקרה זה היה על המשיבה לנקוט בהליך חלופי, היינו דין משמעותי.

שלישית, נטען, כי בעניינו של הנאשם בוצעה אכיפה בררנית. לטענת ההגנה, עיון מעמיק ברשומות של בית הדין למשמעת מלמד, כי במקרים דומים של הזנחת כלי ירייה של שוטרים, נפתח הליך משמעת נגדם, וזאת בעקבות פרסום ההנחיה בחודש פברואר 2017. לענין זה צירף ב"כ הנאשם מספר דוגמאות אשר נדונו בבית הדין המשמעת.

תגובת המשיבה:

ביחס לטענה הנוגעת לחוסר סמכות מח"ש בחקירת הנאשם, טענה המשיבה, כי לאחר שהמצאים הראשוניים גיבשו חשד לביצוע של עבירות פליליות חמורות יותר, אשר בסמכות חקירתה נתונה למח"ש, הקנתה למח"ש את הסמכות לחקור את האירוע בתיק זה, ואין נפקא מינה, אם בסופו של יום הוחלט להעמיד את הנאשם לדין בגין עבירה שהעונש בצידה קל יותר, ואשר סמכות החקירה הראשונית בגינה נתונה למשטרה.

אשר לטענה הנוגעת לאי עמידה בתנאי הנחיית פרקליט המדינה 2.28, נטען כי המשיבה פעלה בהתאם להנחיה, עת החליטה להגיש כתב אישום בתיק זה. בנימוקה, הפנתה המאשימה לסעיף 8 להנחיה לפיו "...גם במקרי רשלנות, יהיה מקרים בהם ראוי יהיה לנקוט בהליך פלילי...", כאשר היא מונה את הסעיפים המפורטים בהנחיה הרלוונטיים בעניינו של הנאשם והמצדיקים לדידה, נקיטה בדין פלילי כנגד הנאשם. כך למשל, טענה כי הפקרת הנשק הייתה קרובה בפועל להביא לפגיעה בגוף או בנפש; הנשק הופקר למשך זמן רב; הנשק שהופקר לא נמצא (לענין זה ציינה כי העובדה שבסופו של דבר נמצא הנשק בידי ידיים עברייניות מרוקנת מתוכן את תכלית סעיף זה ועל כן יש להתייחס לכך כחשש שלא אויין בסופו של יום); הנשק הופקר במקום שהסיכוי לגניבתו גדול יחסית; וכי ההפקרה הייתה של מספר הפריטים שנגנבו, האקדח, המחסניות והתחמושת שבהם.

בכל הנוגע לטענת האכיפה הבררנית, נטען כי ב"כ הנאשם ביקשה לבסס טענה זו על ארבעה מקרים בלבד, אשר שניים מהם אירעו בטרם נכנסה הנחייה 2.28 לתוקף, ועל כן לא עמד הנאשם בנטל הנדרש ולא הונחה תשתית ראייתית המבוססת לכאורה את הטענה כי בוצעה הבחנה פסולה בין שווים.

עוד טענה המשיבה, כי לצד הדוגמאות שהציגה ב"כ הנאשם, יש בידה דוגמאות לא מעטות, לתיקים בהם בנסיבות דומות, הוגשו על ידי מח"ש כתבי אישום פליליים, ובכך יש לקעקע את הטענה של אכיפה בררנית.

השתלשלות הדיונים בעניין הבקשה:

ביום 19.4.22 ניתנה החלטה על ידי כב' השופט ג. קרזבום (אשר דן בתיק זה בטרם העברתו למותב זה - ש.ב.). נקבע מועד לדיון בבקשה, וצוין באותה החלטה, כי המשיבה תצטייד לקראת הדיון, באותן הדוגמאות לכתבי אישום שהוגשו במקרים דומים, בהתאם להצהרתה בסעיף 10 לתגובתה בכתב.

יוער, כי בית משפט זה לא מצא בתיק עדות לדוגמאות אלו. כמו כן, בדיון שהתקיים ביום 24.4.22 לא נמצאה התייחסות לעניין זה. עם זאת, מפרוטוקול הדיון עולה, כי בהמלצת כב' המותב הקודם, נדחה הדיון לצורך הידברות בין הצדדים, ושקילת העברת התיק לאפיק משמעותי.

מאותה נקודת זמן, הועבר התיק לטיפולו של מותב זה.

בדיון שנערך ביום 12.6.22, בפני מותב זה, חזרו הצדדים על טענותיהם. בסוף הדיון ניתנה החלטה המורה למשיבה להגיש לעיון בית המשפט את כל המידע הנוגע לכתבי אישום דומים שהוגש בשלוש השנים האחרונות, הן בהליך פלילי, והן בהליך משמעותי.

ביום 26.6.22 הגישה המשיבה טבלה המונה את התיקים כאמור.

ביום 28.6.22 הוגשה תגובה מטעם הנאשם לנתונים אלו, כאשר הנאשם חזר על בקשתו לביטול כתב האישום מטעמי אכיפה בררנית, נוכח הממצאים שהוגשו ואשר יפורטו בגוף ההחלטה.

דיון והכרעה:

כאמור, הנאשם מעלה שלוש טענות מרכזיות, בגינן הוא מבקש את ביטולו של כתב האישום נגדו: חוסר סמכות, העמדה לדיון בניגוד להנחיות פרקליט המדינה, ואכיפה בררנית, כמפורט לעיל.

להלן, אדון בטענות אלו כסדרן.

טענת חוסר סמכות מח"ש בהגשת כתב האישום בתיק זה -

הוראת סעיף 49ט(א) לפקודת המשטרה, עליו מסתמכת ההגנה בטענה זו, דנה בהפקעת סמכות החקירה מידי המשטרה, כאשר באירוע הנחקר מעורב שוטר. ההוראה קובעת, כי כאשר מדובר בחקירה של עבירה, כמשמעותה בתוספת הראשונה לפקודה, אשר בביצועה חשוד שוטר, החקירה לא תערך ע"י משטרת ישראל, אלא ע"י מח"ש, למעט, במקרים בהם העונש המקסימלי הקבוע בצד העבירה, אינו עולה על שנת מאסר (סעיף 1 לתוספת הראשונה לפקודה).

בעניינו, נחשד הנאשם בעבירות חמורות יותר, ועל כן סמכות החקירה למח"ש הייתה כדין. משהחקירה נפתחה בגין חשדות חמורים יותר כנגד הנאשם, קנתה מח"ש סמכות כדין לחקור את האירוע, ולהעבירו בהמשך לטיפול יחידת התביעות של מח"ש.

יוער, כי התכלית העומדת מאחורי ההחלטה שבהוראת סעיף 49ט(א) לפקודת המשטרה, היא ששוטרים לא יחקרו עבירות כנגד עמיתיהם השוטרים, מחשש לניגוד עניינים, ולצורך שמירה על אמון הציבור ותפקודה התקין של המשטרה, שלטון החוק וכיבוד חירות הפרט. אפנה בהקשר זה, לדברי הצעת חוק לתיקון פקודת המשטרה (מס' 11), התשנ"ב-1992, אשר הסדירה את חלוקת סמכויות החקירה והקנתה את סמכות החקירה נגד שוטרים, למח"ש. ואלו הדברים שנכתבו במבוא להצעת החוק:

"חקירת עבירות אשר בביצוען חשודים שוטרים הינה רגישה וחשובה. חשיבותה נובעת מן הנגיעה שיש לה לשלטון החוק, לתיפקודה התקין של המשטרה ולכיבוד חריות הפרט. לאחרונה הוקמה במשרד המשפטים מחלקה לחקירת שוטרים. החוק המוצע קובע את העבירות שבהן היא תחקור...מוצע להוסיף לפקודת המשטרה פרק מיוחד שיסדיר את נושא החקירה של עבירות שביצעו שוטרים."

תיקון החוק בוצע על רקע הקמתה של המחלקה לחקירת שוטרים ועל מנת למנוע מצב בו שוטרים יחקרו עבירות שבוצעו שוטרים עמיתים. על העבירות שעונשן אינו עולה על שנה נכתב בדברי הצעת החוק כי "ככלל, חומרתן של עבירות אלה אינה מצדיקה את נטילת החקירה בהן מהמשטרה..."

מכאן, שהחלטת העבירות הקלות יותר, אינה נובעת מבעייתיות כלשהי בסמכותה של מח"ש בחקירת עבירות אלה, אלא נובעת משיקולים ענייניים, כאשר בעבירות קלות יותר, האינטרס הציבורי שבהעברת החקירה לידי מח"ש, אינו גבוה.

מכל מקום, בעניינו בוצעה החקירה בסמכות כדין, על פי החוק. כתב האישום הוגש על עבירה קלה יותר, לאחר שממצאי החקירה עברו את ביקורתה של התביעה, בשים לב לראיות הקיימות בתיק, ועל כן, לא נמצא כי נפל כל פגם בסמכות מח"ש לחקור ולהעמיד לדין את הנאשם.

טענת העמדת הנאשם לדין בניגוד להנחיית פרקליט המדינה 2.28 -

אשר לטענה זו, גם כאן לא מצאתי כי מדובר בטענה המצדיקה את ביטולו של כתב האישום.

כידוע, למח"ש בכובעה כרשות התובעת, מסור שיקול הדעת בשאלת ההחלטה הנוגעת להעמדה לדין. ככל רשות ציבורית, עומדת לימינה, חזקת התקינות בכל הנוגע להחלטות מסוג זה. ההתערבות בשיקול דעתה, תיעשה במקרים חריגים, בהם הוכחה אי סבירות קיצונית, המנוגדת לעקרונות כללי הצדק הטבעי והמינהל התקין. לשון אחר, על בית המשפט לשקול בעניין זה, האם החלטת הרשות נגועה בחוסר סבירות קיצוני, וחורגת מהנהלים וההנחיות המנחים את

שיקול דעתה (ראו ע"פ 6833/14 נפאע נ' מדינת ישראל; ע"פ 8551/11 סלכגי נ' מדינת ישראל).

בענייננו, קיימת הנחיה של פרקליט המדינה שמספרה 2.28. הנחיה זו עניינה "מדיניות פתיחה בחקירה, העמדה לדין וענישה בעבירות של הזנחת כלי ירייה". הנחיה זו מניחה בפני רשויות החקירה והתביעה, את אמות המידה, בבואן להכריע, האם יש לנקוט בהליכים פלילים או הליכים משמעתיים, כלפי מאן דהוא, בעבירת של הזנחת כלי ירייה.

בסעיף 5 להחלטה, מצוין כי "בשל הסיכון הגלום בהזנחה של כלי ירייה, בהתקיימותה של תשתית ראייתית מספקת, ובהיעדר נסיבות מקלות, קיים אינטרס ציבורי בפתיחה בחקירה פלילית/העמדה לדין של המפקיר. עם זאת, לעיתים, ניתן יהיה להסתפק בהליך חלופי, הכל בכפוף לתנאים ולשיקולים שיפורטו להלן" (הדגשה שלי - ש.ב.).

סעיפים 6-7 להנחיה קובעים, כי האינטרס הציבורי שבהעמדה לדין פלילי גובר, ככל שמידת הרשלנות ו/או הסיכון שנוצר בגין ההפקרה, גדולים ומשמעותיים יותר. כך למשל במקרים בהם הופגנה רשלנות רבתי, דוגמת הותרת נשק ביודעין, הנטייה תהיה להעמיד את המפקיר לדין פלילי, ומנגד, במקרים של שכחה, היינו הזנחה מתוך רשלנות, הנטייה תהיה לנקוט בהליך אלטרנטיבי, היינו דין משמעת, או הסדר מותנה.

סעיף 8 להנחיה קובע, כי למרות האמור בסעיפים 6-7, גם במקרים בהם הופגנה רשלנות, יהיו מקרים בהם יהיה ראוי לנקוט בהליך פלילי. סעיף זה מונה נסיבות שונות, אשר ככל שהן מתקיימות, תגבר הנטייה להעמדה לדין פלילי, על פני הליך אלטרנטיבי.

בנדוננו, מתקיימים, לכאורה, שלושה מהחריגים המצדיקים העמדה לדין פלילי בהתאם להנחיית פרקליט המדינה:

הראשון, הפקרת הנשק הייתה קרובה בפועל להביא לפגיעה בגוף או בנפש - ודי בכך שהנשק נמצא בסופו של יום, לאחר מספר חודשים, במהלך פעילות משטרתית, בידיים עברייניות כאשר הוא טעון ומהווה סכנה לציבור;

השני, הנשק הופקר למשך זמן רב - אציין כי המונח "זמן רב" אינו מוגדר בהנחיה, הוא משתנה בהתאם לנסיבות המקרה. במקרה דנן הופקר הנשק למשך כ-3 שעות;

השלישי, הנשק הופקר במקום שהסיכוי לגניבתו גדול יחסית - בעניין זה מציינת ההנחיה באופן מפורש, כי הפקרה של נשק בתוך רכב, עונה על נסיבה זו.

ניתן איפוא לסכם ולקבוע כך:

מחד, מדובר בנאשם אשר הפקיר את הנשק בתוך תא המטען ברכבו למשך 3 שעות, במגרש חניה ליד קאנטרי קלאב,

למרות שיכול היה לקחת אותו איתו, או לכל הפחות לפרק את המכלול/הנוקר. לא זו בלבד שהנשק לא היה מנוטרל, לצידו הופקרו מחסניות תחמושת ותרסיס גז פלפל, שאף הם נגנבו, נסיבה המגבירה את רשלנותו של הנאשם. הנשק נמצא מס' חודשים לאחר מכן בידיים עברייניות.

מאידך, מיד עם היוודע דבר הגניבה, דיווח על כך הנאשם ישירות למוקד 100, תוך 4 דקות וללא דיחוי כלל (כעולה מכתב האישום). כמו כן, מדובר במקרה ראשון של הפקרת כלי ירייה או נשק אחר על ידי הנאשם; הנשק נמצא בסופו של יום, ומדובר היה בהפקרה של כלי נשק אחד בלבד.

בנסיבות אלה, סבורני כי אף לו הייתה המאשימה בוחרת לנקוט בהליך משמעותי חלף הליך פלילי, הייתה החלטה זו סבירה ומידתית.

יחד עם זאת, על פי הנחית פרקליט המדינה, אין חובה על התביעה, בנסיבות כאלה, להמיר כתב אישום פלילי להליך משמעותי, או לנקוט בצעד של סגירת תיק בהסדר מותנה.

לפיכך, המסקנה היא, כי ההחלטה להעמיד את הנאשם לדין פלילי, אינה חורגת ממתחם הסבירות, בהינתן הנסיבות הפרטניות של המקרה, והנחיות פרקליט המדינה, ועל כן אין מקום להתערבות בית המשפט בשיקול דעת התביעה מטעם זה לבדו.

אכיפה בררנית:

ההלכה הפסוקה הכירה באכיפה בררנית כחלק מענפיה של ההגנה מן הצדק הקבועה בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי. נפסק, כי אכיפת הדין כנגד אדם אחד והימנעות מאכיפתו כנגד אחרים, כאשר מדובר במקרים דומים, עלול להחשב כאכיפה בררנית פסולה העולה כדי פגם מהותי בהליך הפלילי המנוהל כנגד הנאשם. שכן, הפעלה ראויה של ההליך הפלילי, מתבססת על אמון הציבור ברשויות החוק. הגשת אישומים בדרך של אפליה ואכיפה בררנית, פוגמת באמון הציבור, באשר התחושה המתקבלת בציבור היא נקיטת עמדה של איפא ואיפא, ואפליה פסולה באכיפה מצד גורמי התביעה (ראו בג"צ 935/89 גנור נ' היועץ המשפטי לממשלה (1990)).

הוטעם, כי הפסול העומד ביסודה של אכיפה בררנית, נובע מהפגיעה המשמעותית בעיקרון השוויון בפני החוק, ובלשונו של כב' השופט י. זמיר בבג"צ 6396/96 זקין נ' ראש עיריית ב"ש (1999):

"אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון, במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה, בין בני אדם דומים, או בין מצבים דומים, לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר, או מתוך שרירות גרידא"

במקרה דנן, הגישה המאשימה, לבקשת בית המשפט, טבלה מסכמת, ובה היא מונה את כל המקרים בהם הוגשו כתבי אישום לבית המשפט, או לבית הדין המשמעתי בשלוש השנים האחרונות (מינואר 2019 ועד יוני 2022), בעבירות דומות, כאשר כל אותם מקרים התקבלו לאחר כניסה לתוקף של הנחייה 2.28.

הטבלה שהוגש על ידי המאשימה מונה סך הכל 12 אירועים דומים בהם ננקטו הליכים פליליים או משמעתיים במקרים דומים.

אדגיש, כי רק בשלושה מקרים ננקטו הליכים פליליים נגד המפקירים. ברוב המוחלט של המקרים הדומים, פנתה המדינה להליך אלטרנטיבי משמעתי.

בית המשפט עיין בשלושת התיקים בהם ננקט הליך פלילי ולהלן ממצאיו מהעיון:

תיק 65230-12-19 מדינת ישראל נ' באנוביץ - הגישה המאשימה כתב אישום לבית המשפט תחילה בגין עבירות חמורות יותר, כאשר בסופו של יום הורשע אותו נאשם בעבירה של הזנחת שמירה על כלי ירייה, במסגרת הסדר טיעון בין הצדדים.

תיק 2283-11-20 מדינת ישראל נ' יובל עמרם - טען הנאשם כי שכח את הנשק ברכב, לכן עמד לדין פלילי. אך שם הצטרפה נסיבה משמעותית לחומרה, והיא העובדה שהנאשם הסתיר ולא דיווח את הדבר למפקדו. באותו מקרה, בהחלטה בבקשה דומה, ציין בית המשפט כי "עצם השכחה היא אנושית ועליה לבדה - נראה שהנאשם לא היה נותן את הדין. אך הנאשם בחר שלא לדווח למפקד, גם כאשר נודע לו, שהנשק הופקר. לו היה מצליח למנוע גילוי הפקרת הנשק בשל כך שלא דיווח - לא היה ננקט הליך כלשהו כלפיו. מנגד - בהתנהגותו זו - נטל הנאשם סיכון, שלא היה נדרש, כי הנשק ייגנב או כי מאן דהוא יפגע ממנו. התנהגות כזו - מלמדת על פגם בערך חשוב, עליו מושתתת כלל פעילות המשטרה והוא - החובה לדווח אמת (כשחובה זו מוטלת על שוטר לא רק במעשה אלא גם במחדל). כשם של הנאשם היה מצליח לחמוק מן הדין בשל הבחירה שעשה - להימנע מלדווח - כך גם עליו לתת את הדין כאשר נתפס, בעקבות בחירתו השגויה." (הדגשה שלי - ש.ב.)

יוער כי עובדות המקרה הנ"ל הן בניגוד מוחלט לענייננו, בהן הנאשם דיווח מיידית (תוך 4 דקות!) למפקדיו ולמשטרה, לאחר שידע על גניבת הנשק, ואילו בענין עמרם הנ"ל, לא דיווח הנאשם על ההפקרה כלל.

תיק 27325-12-20 מדינת ישראל נ' ג'רייס ח'ורי - דן מותב זה. באותו מקרה נמצא שלא להרשיע את הנאשם, על מנת שלא להותיר עליו חותם פלילי, תוך מתן ההנמקה הבאה היפה גם לנדוננו:

"נתתי דגש מיוחד לעקרון השיוויון בפני החוק, ובמה דברים אמורים? אין צורך להכביר מילים כי הכל שווים בפני החוק. הצד השני של המטבע הוא שהחוק צריך להיות שווה כלפי כולם. בשורה ארוכה של פסיקה שהוגשה לעיונו של בית

המשפט, על ידי הסניגור המלומד, עולה כי על פי רוב, עבירות זהות לזו אותה ביצע הנאשם, מתבררות בבית דין משמעתי של המשטרה ולא בבית משפט, כך שהנאשמים לא מוצאים עצמם מורשעים בפלילים, והעונשים המוטלים עליהם מתונים למדי, ולרוב בתי הדין מסתפקים בקנס ונזיפה (ביד"מ 53/18; ביד"מ 4/19; ביד"מ 38/18; ביד"מ 43/18; ביד"מ 24/18; ביד"מ 37/19).

יודגש, כי המאשימה לא חלקה על כך, ולא הציגה פסיקה של בתי המשפט בטענה שאין פסיקה רבה, דבר המחזק את טענת הסניגור, כי המדיניות הנוהגת היא להעמיד לדין בבית דין משמעתי, ולהסתפק בסנקציות משמעטיות לאכיפת עבירה זו, ורק במקרים חריגים להעמיד לדין בבית משפט, דבר הגורר אחריו הרשעה בפלילים, תוך הכתמת אותו נאשם בהרשעה פלילית והטלת עונשים משמעתיים יותר.

יתר התיקים שהוצגו בטבלת המאשימה, תשע במספר, הם מקרים דומים אשר ננקטו נגד אותם שוטרים הליכים משמעתיים, חלף הליכים פליליים.

לאור האמור, מצאתי כי ההגנה הניחה בפני תשתית ראייתית חד משמעית לפיה, ברוב המוחלט של מקרים דומים, בעלי נסיבות דומות, כאשר דרגת הרשלנות אינה גבוהה משמעטיות מהתיק הנדון, וזאת בשים לב לקריטריונים הקבועים בהנחיית פרקליט המדינה 2.28, טופלו האירועים הללו, במסגרת הליך אלטרנטיבי משמעתי.

בשים לב לנתונים האמפיריים הללו, ולכך שגם החלטה להעמדת הנאשם לדין משמעתי, הייתה סבירה בנסיבות העניין, נוכח התמלאות שלושה תבחינים בלבד מרשימת התבחינים שהנחיית פרקליט המדינה, מצאתי כי הכף נוטה לקבל את טענת הנאשם לאכיפה בררנית.

עם זאת, אין בכך כדי לפטור את הנאשם בלא כלום ועל המדינה לפעול להעמדתו לדין משמעתי (כך גם ביקשה הסניגורית).

סוף דבר:

הבקשה מתקבלת.

אני מורה על ביטול כתב האישום נגד הנאשם.

מח"ש תעביר את התיק להמשך טיפול במסגרת בית הדין המשמעתי.

ניתנה היום, ז' תמוז תשפ"ב, 06 יולי 2022, בהעדר הצדדים.